

Димитър Бояджиев

Пурпурният запад угасна

Пурпурният запад угасна,
долини, чукари – в мъгли.
В душата си с клетва безгласна
Бог вредом нощ тежка хвърли.

В пустиня съм сякаш – такава
безмълвност отвсякъде вей.
Вечерникът само поява
и сухите листе пилей.

Как тъжен е техният шопот!
В душата измъчена той
пробужда метежния ропот
на спомени горки безброй...

Безмълвен се скитам и чезна,
как чезнат долини, гори –
че сетно сиянье изчезна
и никой не чака зори.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6300>]